

Mál nr. 92/2014**M
og
vátryggingafélagið X v/ frítímaslysátryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu er kona varð fyrir meiðslum er hún féll í gólfið heima hjá sér.****Gögn.**

43. Málskot, móttakið 31.3.2014.

44. Bréf X, dags. 29.4.2014, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Samkvæmt fyrirbyggjandi tjónstilkynningu, dags. 2.1.2014, kvaðst M hafa að kvöldi 7.12.2013 verið á labbi eftir gangi á heimili sínu er hún hafi fallið skyndilega í gólfið. Þá segir í tilkynningunni: „Trúlega fengið aðsvif. Féll á vi. hlið.“

M var flutt á bráðadeild Landspítala – háskólasjúkrahúss. Í bráðasjúkraskrá deildarinnar segir að M hafi skrikað fótur og fallið á jafnsléttu heima hjá sér og komið niður með vinstri hlið á gólfið. Í komunótu á almenna skurðeild spítalans, dags. 8.12.2013, segir að M geri sér ekki grein fyrir því hvað gerðist og heldur ekki að hafa hrasað. Hún hafi ekki borið fyrir sig hendur og farið eins og sandpoki í fríu falli á gólfið að því er M hefur eftir dóttur sinni, sem mun hafa verið vitni að atvikinu.

Við innlagnarskráningu á þvagfæraskurðeild 8.12.2013 kemur fram að M hafi verið stödd í eldhúsinu og runnið til á gólfinu og dottið og vinstri hlið. Ekki verið með yfirliðatilfinningu og ekki nánar lýst hvernig atvikið gerðist, en dóttir hennar hafi séð hana renna til. Þá kemur fram í dagál deildarinnar 10.12.2013 að M sé 57 ára gömul með sögu um hjartsláttaróreglu sem hafi verið til staðar í mörg ár en tíðni kasta farið vaxandi síðastliðið haust. Þau standi yfir í hálfu til tvær mínútur og geti komið hvenær dagsins sem er. Henni finnst þau koma þegar hún reisi hendurnar yfir höfuð eða reyni á þær. Þau leggist þungt yfir brjóstkassann, en engir verkir, svimi eða sjóntruflanir. Þegar köstin komi reyni hún að slaka höndum og róa sig. Ennfremur segir í dagálnum að M hafi staðið á jafnsléttu heima hjá sér er hún féll þremur dögum áður og rankað skyndilega við sér liggjandi á gólfinu. Hún hafi munað fyrst eftir verkjum við að anda. Hún neiti fyrirboðaeinkennum, hafi ekki verið „post-ictal“ og engir krampar sést. Hafi einnig dottið niður tröppur u.þ.b. ári áður er hún var tiltölulega nýstaðin upp úr rúmi og stóð efst í tröppunum. Einu sinni fyrir löngu síðan hafi hún einnig fengið kast sem hafi svipað til krampa en hafi annars enga krampasögu.

Meðan á dvöl á þvagfæraskurðeildinni stóð gekkst M undir ómskoðun á hjarta. Í aðgerðarlýsingu vegna skoðunarinnar, dags.11.12.2013, segir svo: „Athugun vegna gruns um aðra hjarta- og æðasjúkdóma.“ Í samantektarkafli aðgerðarlýsingar í fyrirbyggjandi skjali kemur aðeins þetta fram: „Ómskoðun af hjarta sem sýnir eðlilega stóran vinstri slegil með nokkuð eðlilegum samdrætti. Væg...“ Í útskriftarnótu frá þvagfæraskurðeildinni, dags. 11.12.2013, sem og í læknabréfi sérfræðings á deildinni, dags. 13.12.2013, segir að hjartsláttaróregla sé talin hugsanlega hafa valdið fallinu, en M hafi fallið fyrirvaralaust fram fyrir sig og ekki borið fyrir sig hendur.

Í málskoti kveður M dóttur sína hafa orðið vitni að atvikinu. Kveðst M hafa eftir henni að hún, þ.e. M, hafi rekið tána í upphækkun á milli parkets og flísa og við það hafi hún fallið, en ekki náð að bera hendur fyrir sig.

Við byltuna brákaðist a.m.k. eitt rifbein í vinstri síðu M og blæddi inn á vinstra nýra hennar. Hún hefur krafist bóta úr frítímaslysaftryggingu sem hún hefur í gildi hjá X. X hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Í 4. gr. vátryggingarskilmála sem gilda um þá slysaftryggingu sem hér er til skoðunar segir að félagið greiðir bætur vegna slyss er vátryggður verður fyrir í frístundum, við heimilisstörf, skólanám eða almennar íþróttaiðkanir, ef það m.a. leiðir til varanlegrar læknisfræðilegrar örorku eða tímabundins missis starfsorku. Þá kemur fram í 3. gr. skilmálanna að með hugtakinu slys sé átt við skyndilegan utanaðkomandi atburð sem veldur meiðslum á líkama þess sem vátryggður er og gerist án vilja hans. Í máli þessu snýst ágreiningur aðila um það hvort M hafi fallið í gólfið og orðið fyrir meiðslum af völdum utanaðkomandi atburðar þannig að um slys hafi verið að ræða í skilningi vátryggingarskilmálanna.

M hefur sjálf ekki skýringu á því hvers vegna hún féll í gólfið, en gaf í tjónstilkynningu þá skýringu að trúlega hafi hún fengið aðsvíf. Í læknisfræðilegum gögnum málsins verður ekki ráðið með ótvíræðum hætti hver hafi verið orsök fallsins önnur en sú sem greinir í útskriftarnótu þvagfæraskurðeildar LSH um að talið sé hugsanlegt að hjartsláttaróregla hafi valdið því. Þá verður ekki annað ráðið en M hafi ekki verið með yfirliðatilfinningu í aðdraganda þess að hún féll eða haft önnur einkenni sem gátu verið fyrirboðar fallsins. Skýring sem gefin er í málskoti og höfð er eftir dóttur M um að hún hafi hnotið um upphækkun á milli parkets og flísa verður ekki álitin sönnun þess að atvikið hafi borið að með þessum hætti. Ekki verður fram hjá því horft að M varð fyrir meiðslum er hún skyndilega féll í gólfið og náði ekki að bera hendur fyrir sig og sjálf hefur hún gefið þá skýringu að trúlega hafi hún fengið aðsvíf. Þegar til þessa er litið, svo og þess að síðustu mánuðina fyrir atvikið hafði M vaxandi tíðni hjartsláttaróreglukasta og í læknabréfi þvagfæraskurðlæknis við útskrift af spítalanum var talið hugsanlegt að fallið mætti rekja til hjartsláttaróreglu, verður að telja líkur þess að fallið megi rekja til ástands í líkama hennar svo yfirgnæfandi að nægilega telst sannað að fallið verði rakið til þess. Að svo vöxnu verður ekki talið að M hafi fallið í gólfið af völdum utanaðkomandi atburðar. Hún hefur því ekki hlotið meiðslin vegna slyss í skilningi vátryggingarskilmálanna. Hún á því ekki rétt á bótum úr slysaftryggingunni.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímaslysaftryggingu hjá X.

Reykjavík, 13. maí 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.